

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 127.260 van 21 januari 2004
in de zaak A. 99.439/XIV-1502.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K. VERSTREPEN,
 kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
 Rotterdamstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Liberiaanse nationaliteit, op 15 januari 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 december 2000 van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 7, § 2, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het voorlopig advies opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van dat voorlopig advies aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Liberiaanse nationaliteit, is in België binnengekomen op 14 juni 2000 en heeft zich op 26 juni 2000 vluchteling verklaard.

1.2. Op 14 december 2000 wordt aan verzoeker een doorlaatbewijs afgegeven, geldig voor de overdracht van België naar Frankrijk.

1.3. Op 14 december 2000 wordt aan verzoeker een beslissing betekend van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering als volgt luidt :

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan (2) de Franse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 5.2 van de Conventie van Dublin van 15 juni 1990.

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door de Franse autoriteiten en de Franse overheid heeft in datum van 05/12/2000 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemd persoon. Bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij la préfecture de Police 218 Rue d’Aubervilliers 75019 Paris - Métro Crimée (4)”.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de

onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat, wat de eerste door artikel 17, § 2, vereiste voorwaarde betreft, verzoeker het volgende aanvoert :

“1. Ernstige middelen die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

Overwegende dat verzoeker verwijst naar de middelen die hij inroept ter vernietiging van de hogervermelde beslissingen en die voorwerp uitmaken van zijn verzoek tot vernietiging conform art. 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; Dat deze gebaseerd zijn op enerzijds het niet respecteren van de door de Conventie van Dublin opgelegde termijnen en anderzijds op schending van de vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 en de algemene motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen”;

2.3. Overwegende dat, luidens artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de vordering tot schorsing een uiteenzetting bevat van de middelen en de feiten die het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat hetzelfde voorschrift ook neergelegd is in artikel 3, tweede lid, 4/ van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidens hetwelk de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten en middelen bevat die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen rechtvaardigen;

2.4. Overwegende dat in de sub 2.2. weergegeven uiteenzetting echter geen uiteenzetting van middelen kan worden gevonden zoals rechtens vereist; dat verzoeker zich beperkt tot een verwijzing naar de middelen uiteengezet in het verzoek tot nietigverklaring, en in het verzoek tot schorsing enkel een summiere vermelding geeft van de algemene bepalingen welke door de bestreden beslissing zouden geschonden zijn; dat de uiteenzetting van de wijze waarop de aangegeven, vage bepalingen zouden geschonden zijn door de bestreden beslissing, in het geheel niet terug te vinden is; dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring twee van elkaar te onderscheiden akten zijn; dat de vordering tot schorsing zelf een voldoende duidelijke uiteenzetting dient te bevatten van de middelen die in het administratief kort geding worden aangevoerd; dat een loutere verwijzing naar de middelen die in het kader van het vernietigingsberoep worden ingeroepen niet volstaat; dat de vordering tot schorsing derhalve geen ernstig middel bevat;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig januari tweeduizend en vier, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	K. LIEVENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. LIEVENS.

A. BEIRLAEN.